

anse det for heldigt, om Landsstinget, ligesom det har modereret Mulktene for at skye forskjellige Arter af Dyr, var gaaet lidt videre og ogsaa havde modereret de Mulktier, der træde frem som det dobbelte Bødestyem, thi det trøster jeg mig til at sige, at vedkommende Sagteier gjør meget af sit Vildt, men han gjør dog vist endnu mere af sine Skytter og Skovridere, og derfor mener jeg, at det vil være i Godseierens Interesse, at Mulktene ikke sættes for høit, thi vi have desværre Erfaring for, hvad unge Mennesker meget let kunne komme til, naar de staa overfor hinanden med skarpladte Skydegevaer. Man behøver ikke at gaa langt tilbage i Historien i saa Henseende, man hører jo endogaa, at Høiesteiet for ikke længe siden har undskyldt unge Mennesker, naar de et Dieblif have gjort Noget, der ikke var saa heldigt, naattet de ikke stode Fare for at blive idømte Mulktier. Med Saadant maa dette komme i Samklang, og jeg vilde meget beklage, om vedkommende Skovbetjente skulde sættes i Fare for, hvad jeg i Et og Alt kalder Bagateller. Det er ganske vist, at den heromhandlede Gjenstand kan have sin Værdi; men ved Siden af Menneskeliv regner jeg den dog for Intet. Jeg kan ikke skjønne Andet, end at dette Forhold ligefrem er Noget, der skader Agerdyrningens Fremskriden hist og her, thi det er ganske vist haardt for en Agerbruger, naar han har gjort alt Muligt for at forbedre sin Jordlod, at han da skal kunne se den nedtraadt af Dyr, og der ikke kan fremkomme det Mindste i Loven, hvorved Faren derfor kan blive fjernet. Efter som Loven er, have vi som sagt Fred for Kron- og Daavildt, men ikke for Raavildt. Hvad ellers angaar Lovforslaget, kan jeg ikke skjønne Andet, end at alle Straffebestemmelser, som angaa Fredning af nyttige Dyr, ere saa hensigtsmæssige, at der ikke er Noget deri at rette, kun forekommer det mig, at der er en lille Formfeil i § 3, men dette er Noget, som altid kan ændres ved næste Behandling. Paa Grund af, hvad jeg her har udtalt, maa jeg meget ønske, at Loven kunde blive drøftet lidt nøiere og Ændringsforslag blive stillede

til 2den Behandling i den Retning, som jeg her har berørt.

Steenstrup: Der er i nærværende Lovforslags § 1 en Bestemmelse, som vel ser noget ubetydelig ud, men som jeg dog tror er af overmaade stor Betydning i det praktiske Liv. Jeg anser det for afgjort, at det navnlig er Fuglene, hvis Bevarelse er af overordentlig Bigtighed for Landbruget. Nu er der i § 1 fastsat Straf for uberettiget Borttagelse af de vilde Fugles Æg og Ungel, og det vil være de fleste ærede Medlemmer bekendt, i hvor høi Grad saadan Borttagelse finder Sted, og hvor sjældent der anvendes Straf derfor. I § 1 er Straffen sat til Bøder fra 1 til 10 Rd. og i visse Tilfælde fra 10 til 20 Rd. Jeg tror imidlertid, at disse Straffe dels ere for haarde og dels ikke træffe, hvad de skulde træffe. Naar der for det Tilfælde, at Borttagelsen og Indsamlingen ske paa Steder, hvor Fugle bygge kolonvis, er sat Bøder fra 10—20 Rd., da er denne Bestemmelse saa haard, at vistnok ingen Privatmand vilde gjøre Paastand paa en Straf af 10 Rd. for den, som havde borttaget f. Ex. nogle Vibeæg paa Steder, hvor Viberne bygge millionvis. Paa den anden Side er det ikke heldigt, at Straffen ubetinget er Bøder og ikke Andet; thi jeg ser ikke rettere, end at de, der gjøre sig skyldige i en saadan Borttagelse, i Almindelighed netop ere Personer, som man paa Grund af den i Loven satte Straffearart ikke vil kunne træffe, nemlig ukonfirmerede Børn under 15 Aars Alderen. Ligesom man ikke kan straffe Børn under 10 Aar, saaledes holde de fleste Dommere paa, at Børn mellem 10 og 15 Aars Alderen ikke kunne belægges med den her omtalte Straf. Naar man nu imidlertid ikke kan straffe Borttagelse af Æg og Ungel, hvor Borttagelsen sker af Børn mellem 10 og 15 Aars Alderen, vil dette i Grunden sige det Samme som, at den Slags Handlinger skulde være straffrie. Vel er det meget ubehageligt at straffe Personer under 15 Aar for den Slags Forseelser, men vil man straffe dem, maa man sætte anden Straf